

— Една крава? извика той, като отстѣпи нѣколко крачки назадъ. Но . . . Това зависи . . . , че азъ никога не съмъ купувалъ крава!

Тя изтегли отъ жоба си единъ старъ чорапъ, който хвана за долния край и изсипа, що се намираще вътрѣ върху колѣнетъ си. Изпада съкровището ѝ — петачета и бѣли монети. Тя го посочи на стареца:

— Стигатъ ли да се купи една крава? му каза тя.

— Трѣбва да се прѣброятъ, отговори той усмихвайки се.

Да се броятъ! това бѣше пѣкъ друга работа. Гертруда знаеше всичко на всичко само броя на прѣститъ си. Трѣбваше ботаникътъ да се натовари съ тази работа; той ги прѣброи, — излѣзе, че тя имаше двадесетъ лева.

— Това е много, нали? мога ли да купя съ тѣхъ една крава?

— О, не, мое дѣте, една крава струва много повече. Но защо желаетъ толкова да купишъ крава?

Гертруда разказа за нещастieto, случило се въ дома прѣди малко, и започна да плаче: ней стана жално и тежко за родителитъ и за укоритъ, които се бѣха изсипали върху ѝ.

— Казвахъ, ми че червената, крава струвала повече отъ мене, извика тя; азъ искамъ да дамъ паритъ си да купятъ друга червена крава.

— Добрѣ, добрѣ, успокой се, бѣдно дѣте; ти ще купишъ вашата червена крава, а съ паритъ, които ще спечелишъ, ще купишъ и други. Слушай ме добрѣ: Ти познавашъ матичината, нели? и овчата опашка, и пореча, и кучето грозде, и троската? . . . Е добрѣ, събирай толкова, колкото на-